

[Miljøministeren]

tager nogen tid. Det kan tage mere tid, end vi måske kunne ønske os i miljøministeriet. Jeg må derfor afvise fru Margrete Aukens meget ensidige og helt udokumenterede påstand om, at miljøstyrelsen, miljøministeriet, ikke har forsøgt at svare så korrekt, så dybtgående og så hurtigt, som det overhovedet har været muligt.

Man kan mange gange spørge sig selv, som hr. Anders Poulsen jo også gjorde, om man i en debat som denne om Cheminova skal sige: vi skal ændre principperne for tilsynet – som hr. Anders Poulsen havde indtrykket af at jeg havde givet udtryk for. Det har jeg ikke. Jeg har sagt, at det måske var rigtig at vurdere, om enkelte særlig forurenende industrier eller industrier af særlig karakter havde behov for en anden procedure end den, vi har for øjeblikket.

Jeg har taget det sammen med det, jeg kalder godkendelsesproceduren efter kapitel 5 i miljøloven, hvor jeg – lige meget hvad resultatet er blevet – finder, at det er aldeles uacceptabelt, at det skal tage flere år for en virksomhed at få et endeligt svar, om det er et ja eller et nej, med hensyn til en placering som f. eks. for PVC-fabrikken i Skælskør. Dermed har jeg ikke taget stilling til det rigtige i at placere den dér eller ej. Jeg har kun sagt, at det måske var mere korrekt, om man umiddelbart, når en kommune siger ja til at ville acceptere en sådan virksomhed, siger, at den tekniske, den specielle behandling af en sådan ansøgning skal gå direkte til miljøstyrelsen, hvor vi har den største tekniske kapacitet enten i form af direkte ansatte eller i form af ekspertbistand, som vi har mulighed for at knytte til miljøstyrelsen.

Hr. Ole Bernt Henriksen var flere gange inde på, at jeg på et tidligt tidspunkt havde fået et spørgsmål, der lod ane, at det konservative folkeparti var indstillet på at fjerne depoterne omkring Cheminova. Det er ganske rigtigt, det kan jeg bekræfte. Jeg kan bekræfte det på en anden måde, som måske er meget stærkere, nemlig ved at sige, at ikke alene de konservative, men samtlige folketingets partier i finansudvalget viste vilje og evne til både hurtigt og effektivt at behandle en ansøgning, som jeg fremlagde, da regeringen havde besluttet, at depoterne skulle fjernes. Da sagde man: her er der en rammebevilling på 25 mill. kr. Dette tager jeg som et positivt udtryk for, at alle partierne er villige

til i en given situation at medvirke til en løsning af problemerne – ikke ud fra, hvad det koster, men ud fra, hvad der er nødvendigt at gøre i det enkelte forhold.

Vi har foretaget en række undersøgelser, og vi havde etableret en række undersøgelser i miljøministeriet og miljøstyrelsen vedrørende depoterne. Jeg bliver nødt til at sige én gang til, som jeg har sagt mange, mange gange i miljøudvalget: det er nødvendigt at vide noget om, hvad depoterne indeholder og hvor meget de indeholder af de forskellige stoffer, for at vi med omhu og med påpasselighed kan sørge for, at regeringens beslutning bliver bragt ud i livet, nemlig at de bliver fjernet. Der er ingen ansvarlig instans, hverken i dette land eller i udlandet, der vil beskæftige sig med indholdet af nogle depoter, så længe man ikke ved, hvad dette indhold er.

Der bliver spurgt om, hvad vi gør i forbindelse med depoterne. Vi gør det, at vi henvender os til det sted, hvor vi må formode at den største erfaring og ekspertise om kemiske affaldsstoffer findes i dette land, nemlig på Kommunekemi, og beder dem om at tage det som en entreprise. Dermed være ikke sagt, at miljøministeriet eller miljøministeren siger: I skal gøre sådan og sådan og sådan. Der er sagt: man skal foranledige disse depoter fjernet og uskadeliggjort. Det skal gå så hurtigt, som det overhovedet er forsvarligt. Men man får ikke mig til at presse en sag igennem på en sådan måde, at der vil være tvivl om forsvarelsen ved at behandle affaldet.

Flere har været inde på, at der er givet mange oplysninger til udvalget, som måske har været mindre forståelige, og nogle har måske ment, at nogle af oplysningerne har været ufuldstændige, og at man ikke har hørt noget om kviksølv forhen. Jeg kan godt forstå, hvis der er udvalgsmedlemmer, der kan have det indtryk, men der er ikke belæg for det. Statens levnedsmiddelinstitut, hvor jeg må holde mig til, at der er en meget, meget høj grad af ekspertise, der er fuldstændig loyal over for det faglige niveau, og som samtidig er loyal over for de anmodninger, de får om at udføre opgaverne, gjorde i 1976 spørgsmålet om tungmetaller i fisk op efter en lang undersøgelse, som man havde lavet igennem flere år. Det er altså ikke noget, vi er startet på i dag. Det var en undersøgelse, der havde titlen: Tungmetaller i fisk fra 1973